

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/313/2015
Identifikačné číslo spisu: 1301899378
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1301899378.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobu Doc. JUDr. J., CSc., bývajúceho v I., zastúpeného JUDr. Milanom Fulecom, advokátom v Bratislave, Živnostenská č. 2, proti žalovanej News and Media Holding a.s., so sídlom v Bratislave, Einsteinova 25 (predtým SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, a.s., so sídlom v Bratislave, Panónska cesta č. 9), o ochranu osobnosti, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 27 C 31/2001, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. októbra 2014 sp. zn. 14 Co 541/2014, v časti, v ktorej odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v znení opravných uznesení z 19. septembra 2008, č.k. 27 C 31/2001-180 a z 8. januára 2009, č.k. 27 C 31/2001-198 vo výroku, ktorým súd prvého stupňa zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 500 000,- Sk (16 596,96 €) titulom nemajetkovej ujmy zmenil a žalobu zamietol, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 14. októbra 2014 sp. zn. 14 Co 541/2014 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 2. apríla 2008 č.k. 27 C 31/2001-127 spolu s opravnými uzneseniami z 19. septembra 2008 č.k. 27 C 31/2001-180 a z 8. januára 2009 č.k. 27 C 31/2001-198 rozhodol, že žalovaná je povinná do 15 dní od právoplatnosti rozsudku na tej istej strane rovnakým písmom ako boli údaje, ku ktorým sa ospravedlnenie vzťahuje, uverejniť ospravedlnenie tohto znenia: „J. „E.““ s nadtitulkom „A.“, v ktorom okrem iného uviedol: „E.“. Uvedené údaje sú nepravdivé. S., vydavateľ týždenníka Z., sa Doc. JUDr. J., CSc., ospravedľňuje.“ Žalobu zamietol v časti uloženia povinnosti žalovanej uverejniť v ospravedlnení uplatnený nasledovný text: „E.“ Taktiež žalobu zamietol v časti výrazu „Žalovaná...“ a v časti slovného spojenia „... za túto chybu ...“ vo formulácii vety obsiahnutej v uplatnenom ospravedlnení: „Y.“ Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 500 000 Sk, advokátovi žalobcu trovy konania 109 497 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Poukazujúc na ustanovenia § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, čl. 19 ods. 1, čl. 26 ods. 1, 2, 4 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru, § 12 ods. 1 písm. a/, § 30 zák. č. 73/1995 Z.z. súd dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne a že došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu nasledovným spôsobom:

Súd konštatoval a zdôraznil, že nespochybňuje „sväté“ právo tlače zverejňovať kontroverzné

rozhodnutia, resp. postupy orgánov verejnej moci, resp. ich predstaviteľov, táto „kontroverznosť“ však musí vyplývať zo všetkých okolností prípadu, ktoré žurnalista zistil, tieto okolnosti musí žurnalista čitateľovi vysvetliť, aby uvedenú „kontroverznosť“ pochopil. V tomto prípade však bola čitateľovi „predostretá“ neprofesionálna práca autorky článku žurnalistky Mgr. W., ktorá čitateľovi „neponúkla“ rozhodnutie žalobcu ani ako len „kontroverzné“, ale priamo ho zaň „odsúdila“ v očiach čitateľa, a to expresívnym spôsobom, ako to bude zrejmé z nasledujúcej analýzy. Autorka článku položila základ svojej neprofesionálnej práce na článku tým, že určite „nečítala celé paragrafované znenie zákona č. 73/1995 Z.z. tento § 12, ktorým sa odstraňuje tvrdosť zákona, len citovala znenie listu žalobcu, tento list videla“. To, že ho videla, je zrejmé aj z toho, že bol uverejnený ako súčasť článku. Autorka článku čitateľovi nevysvetlila, čo je obsahom a zmyslom § 12 a § 30 zák. č. 73/1995 Z.z. o pobyte cudzincov na území Slovenskej republiky, hoci v článku sú tieto ustanovenia uvádzané, rovnako tak čitateľovi nevysvetlila, čo bolo obsahom žiadosti I. o odstránenie tvrdosti zákona, hoci o tom, že žalobca rozhodoval na základe tejto žiadosti vyplývalo z citovaného listu žalobcu. Čitateľ tak nevedel, čo viedlo žalobcu k takému rozhodnutiu, resp. aké osobné pomery I. uvádzané v jeho žiadosti zohľadnil oproti jeho trestnej činnosti, keďže to bolo obsahom a zmyslom rozhodnutia v zmysle § 30 cit. zákona. Čo sa týka samotných uvedených žiadostí I. a jeho manželky M., uvádzali v nich, že „v roku 1982 uzavreli manželstvo, z ktorého pochádzajú dve maloleté deti, ktoré sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky. Od roku 1980 do roku 1991 sa I. zdržiaval na území Slovenskej republiky na základe povolenia na dlhodobý pobyt. Od roku 1991 mu bol povolený trvalý pobyt na území SR za účelom zlúčenia rodiny. Platnosť preukazu povolenia na pobyt pre cudzinca skončila 27.4.1995. Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. T 58/95 bol odsúdený pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona a iné, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov nepodmienečne, ktorý vykonal v NVÚ Košice. Na slobodu bol prepustený 30.5.1996. Nie je správne, ani humánne, tak ako to má na mysli § 13 zák. č. 73/1995 Z.z. o pobyte cudzincov na území Slovenskej republiky, aby bol nútený odísť zo Slovenska do bývalej O., kde je všetkým známe, aká je tam situácia. Musel by opustiť svoju manželku, dve maloleté deti, resp. by boli nútení odísť všetci do bývalej O., kde by boli denne v ohrození života a zdravia, pričom ani nevedia, kde by mali odísť“. Čitateľ sa nedozvedel, že tieto osobné pomery I. uvedené v jeho žiadosti o odstránenie tvrdosti zákona, ale aj v takejto žiadosti jeho manželky M., boli podkladom pre citované písomné odporúčacie stanovisko riaditeľa Odboru Hraničnej a cudzineckej polície Správy policajných služieb Prezídia Policajného zboru, pričom tomuto úradu uvedenú žiadosť I. „odstúpil odvolaciemu orgánu MV SR podľa § 58 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, aby ju preskúmal“ veliteľ Oddelenia cudzineckej polície OV PZ Z. citovaným prípisom. Súd poukázal na to, že autorkou článku označené zdroje informácií o tom, že „Z. cudzinecká polícia neodporúčala zmierniť tvrdosť zákona a o predmetnom liste žalobcu boli „ľudia z cudzineckej polície v Z.“, pričom „to neboli radoví zamestnanci“ museli vedieť o obsahu uvedenej žiadosti I., ako aj o tom, že túto žiadosť „odstúpili v zmysle cit. ust. zák. uvedenému odvolaciemu orgánu MV SR“, ktoré žalobcovi ako ministrom vnútra predkladalo vlastné stanovisko k tejto žiadosti, že teda ich „neodporúčacie stanovisko“ nebolo jediné, a konečné, ktoré mal žalobca pri svojom rozhodovaní k dispozícii a teda minimálne museli predpokladať, pokiaľ to teda exaktne nevedeli, že toto stanovisko bolo nakoniec odporúčacie, keď žalobca rozhodol tak, ako rozhodol. Súd uviedol, že pokiaľ by čitateľ tieto skutočnosti poznal, mohol si vytvoriť objektívny obraz o rozhodovaní žalobcu, naviac, keby vedel, že dôvodom konečného odporúčacieho stanoviska predloženého žalobcovi bola „súčasná situácia v bývalej O.“, s čím sa žalobca pri svojom rozhodovaní stotožnil, ako je to zrejmé z jeho rozhodnutia, avšak tieto informácie autorka článku čitateľovi „neponúkla“, pričom nie je právne významný dôvod tohto „neponúknutia“, súd v tejto súvislosti poznamenal, že autorka článku nepracovala na novej téme, ale jeden rok starej a pritom rovnako obsahovo spracovanej (D.). Pokiaľ by autorka článku „ponúkla“ čitateľovi rozhodnutie žalobcu ako „kontroverzné“ s tým, že by položila otázku, či bolo vhodné, aby žalobca takto rozhodol v prípade „takej a takej“ trestnej činnosti dopúšťajúcej sa osoby I., aj keď jeho osobné pomery sú „také a také“ s tým, že stanoviská podriadených orgánov boli „také a také“ tak takýto článok by určite prispel k spoločenskej diskusii o dôvodnosti takéhoto rozhodnutia a ako taký by v zásade požíval právnu ochranu práva na slobodu prejavu. Autorka článku však „ponúkla“ čitateľovi priamo „odsúdenie“ žalobcu za to, že svojím rozhodnutím prakticky „ochraňoval“ I., „A.“, „F.“, „F.“, „A.“, „E.“, „W.“, teda trestnej činnosti, zároveň čitateľovi „ponúkla“ na výber dve možnosti vysvetlenia rozhodnutia žalobcu položením otázky - „E.?“. Čitateľ však „nepredpokladá“ u žalobcu ako ministra

vnútra neinformovanosť, tak sa „prikloní“ k tomu, že „v tom bolo niečo iné“, niečo čo ho „motivovalo“ k takému rozhodnutiu, keď dokonca „ignoroval mienku svojich podriadených“ a tu „dôjde“ k jednoznačnému záveru, že tým „niečím iným“ bolo „veľa peňazí, ktorých má „A.“, „E.“ z „F.“ s „G.“, teda s „I.“ určite dosť“, a preto aj „mal „dôvod“, resp. „za čo“ „osobne sa takto o neho postarať“ a ešte mu v liste účtu prejavit“. Čitateľ následne skutočne „vyhodnotí“ toto „konanie“ a rozhodnutie žalobcu ako trestnú činnosť korupcie a zneužitia právomoci verejného činiteľa stojaceho na čele rezortu bojujúceho s trestnou činnosťou osôb, „teda aj s I.“, a teda „vníma“ jeho list ako skutočne „škandalózne“, a preto aj „mohol byť jedným z dôvodov jeho odvolania z funkcie ministra vnútra“, na záver sa čitateľ skutočne „stotožní“ s tým, že žalobca svojím rozhodnutím skutočne „dal „facku“ spravodlivosti“, keď „zachránil mafiána pred vyhodením“, „odpovie“ si kladne na otázku, či je „narkobarón nepostihnuteľný“ a fotografiu usmiateho žalobcu s pištoľou v ruke a v pozadí s jeho „listom“ „vníma“ negatívne, provokujúco. Na tomto jeho „stotožnení“ nič nemení ani to, že vedomý si vlastnej viny a hroziaceho nepodmienečného trestu odňatia slobody“, pokiaľ by totiž I. „musel v lete roku 1996 opustiť územie republiky, aby si tu nemohol užívať plody svojej „obchodnej“ činnosti tak by sa „súč pred čím vlastne žalobca „zachránil I.“, „právne elegantne“ vyhol „obnovenému súdnemu procesu“ po tom, ako „v júni 1997 uzrela svetlo sveta ďalšia obžaloba, doplnená o nové dôkazy a skutočnosti získané slovenskými orgánmi činnými v trestnom konaní v súčinnosti so švajčiarskou políciou, ktoré podľa názoru prokurátora mali byť dostačujúce pre obnovenie súdneho konania“ a teda pre jeho odsúdenie, keď „podľa zistení vyšetrovateľky mal stáť na samotnom vrchole pyramídy a riadil činnosť desiatok ďalších dílerov“. Stal by sa tým totiž „nedosiahnuteľný“ pre orgány činné v trestnom konaní, ktoré by zrejme s nemalým prekvapením zistili pri „obnovenom súdnom procese“, že I. s „požehnaním orgánov ministerstva vnútra opustil územie Slovenskej republiky“, čo by mohla byť isto zaujímavá téma pre autorku článku o tom, ako v polícii „pravá ruka nevie, čo robí ľavá“, následkom čoho si I. „užíva plody svojej obchodnej činnosti v zahraničí“ a či „nikto o tom nevedel alebo v tom bolo niečo iné, napr. či policajné orgány samy nemali záujem na tom, aby I. potichu opustil územie Slovenskej republiky ešte pred obnovením súdneho procesu“, v zásade bolo možné považovať za tému prispievajúcu k spoločenskej diskusii a nič na tom nemení ani „vynárajúca sa otázka“, že teda „prečo“ sa potom žalobca ako minister vnútra „osobne nepostaral“ o vyšetrovanie I., keď sa už „osobne postaral, aby tu ostal“. Je zrejme, že analyzovaný článok neprispel ničím k spoločenskej diskusii a teda v zásade nemôže požívať právnu ochranu práva na slobodu prejavu. Na záver uvedenej časti analýzy súd zdôraznil, že čitateľ takto analyzovane „vníma“ žalobcu na základe informácií uvedených vo výroku 1/, ktoré vzhľadom k doposiaľ uvedenej analýze, možno hodnotiť ako nepravdivé.

Na základe uvedeného, súd vyhovel žalobe v časti uloženia žalovanej ospravedlniť sa žalobcovi formou a obsahom uvedeným vo výroku 1/ rozsudku s tým, že forma ospravedlnenia je daná formou zásahu, teda v periodiku Z., obsah ospravedlnenia je daný predmetnými nepravdivými informáciami. Súd nahradil vo výroku výrazom „ospravedlnenie“ v petite žaloby uvedený výraz „opravu“, keďže výraz „ospravedlnenie“ obsahovo „zodpovedá“ žalobe i rozsudku vo veci ochrany osobnosti. Vzhľadom na charakter uloženej povinnosti, súd určil lehotu na jej splnenie 15 dní, teda lehotu dlhšiu, a to v zmysle § 160 ods. 1 O.s.p. Súd zamietol žalobu v časti viet uvedených vo výroku 2/, pretože ide o vety, ktorých pravdivosť nemala právny význam pre rozhodnutie vo veci. Súd zamietol žalobu v častiach vety uvedenej vo výroku 3/ z dôvodu ich nadbytočnosti. Súd priznal žalobcovi tiež nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 500 000 Sk, poukazujúc na to, že

- žalobca je osobou absolútneho verejného záujmu, ako predstaviteľ jednej z troch mocí v štáte, s čím je samozrejme spojené mimoriadne citlivé spoločenské vnímanie jeho osoby, resp. jej prejavov správania sa spoločnosťou, napríklad aj prostredníctvom médií,
- problematika páchania trestnej činnosti korupcie a zneužívania právomoci verejného činiteľa v orgánoch verejnej moci, resp. ich predstaviteľov súvisiacou s podsvetím, narkomafiou, ako organizovaným zločinom je vecou verejnou, a to z dôvodu spoločenskej závažnosti a mimoriadne negatívneho a citlivého spoločenského vnímania,
- obchod s narkotikami a stýkanie sa s osobami obchodujúcimi s nimi spoločnosť vníma mimoriadne negatívne,
- žalobca bol v článku jednoznačne a nepochybne identifikovateľný,
- česť a ľudská dôstojnosť žalobcu „bola diskutovaná v skutkovo posunutých rovinách“, pričom štát musí chrániť predstaviteľov jeho orgánov pred neodôvodneným osočovaním,

- tento príspevok žiadnym spôsobom neprispel k spoločenskej diskusii v demokratickej spoločnosti o uvedenej veci verejnej, resp. veci všeobecného záujmu, pričom taktiež nebol po obsahovej a formálnej stránke kritikou žalobcu, keďže kritika ako okolnosť vylučujúca protiprávnosť zásahu do osobnostných práv musí v zásade vychádzať z pravdivých informácií, navyiac z obsahu článku ani nevyplýva úmysel jeho autorky kritizovať žalobcu.

Súd prvého stupňa teda uzavrel, že išlo o neopodstatnený, ničím podložený útok žalovanej na žalobcu, ako bývalého ministra vnútra, taktiež konštatoval, že išlo o útok mimoriadnej sily a intenzity. V zmysle prechádzajúcej analýzy súd v tejto súvislosti zdôraznil aj celkový negatívny dojem plynúci voči žalobcovi z článku. Ďalej súd poukázal, že pokiaľ žalobca bol ako minister vnútra spájaný páchaním trestnej činnosti, korupcie s podsvetím, narkomafiou, ako organizovaným zločinom, tak jeho česť a povest' sú pošliapané navždy a už sa nikdy „neočistí“. Súd poukázal na rozhodnutia súdov v obdobných veciach (rozsudok Najvyššieho súdu SSR z 26. apríla 1987 sp. zn. 1 Cz 32/78, Sborník IV, Sborník III, rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 2094/1999, 28 Cdo 662/2002, 28 Cdo 2194/2002, 30 Cdo 2870/2000, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 69/1999, 5 Cdo 136/2004, 5 Cdo 209/2004, 1 Co 15/1997, R 45/2000).

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 8. júna 2010 sp. zn. 14 Co 56/2009 v spojení s opravným uznesením z 15. marca 2011 sp. zn. 14 Co 56/2009 na odvolanie žalovanej rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 976,57 € k rukám právneho zástupcu žalovanej do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Na dovolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30. júna 2011 sp. zn. 2 Cdo 71/2011 uvedený rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 13. novembra 2012 sp. zn. 14 Co 374/2011 rozsudok súdu prvého stupňa opätovne zmenil tak, že žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy prvostupňového a odvolacieho konania vo výške 976,57 € k rukám právneho zástupcu žalovanej do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. Odvolací súd po zopakovaní dokazovania vo svojom rozsudku uviedol, že v článku bol doslovne citovaný list žalobcu adresovaný I., z ktorého jasne vyplývalo, že žalobca ako minister vnútra svojím rozhodnutím o žiadosti I. podľa ustanovenia § 30 zák. č. 73/1995 Z.z. o pobyte cudzincov na území Slovenskej republiky zmierňuje tvrdosť ustanovenia § 12 zákona. Z tohto textu rozhodnutia ministra však vôbec nevyplývajú dôvody a postupy, ktoré žalobcu ako ministra k takémuto rozhodnutiu viedli, čo potom mohlo u čitateľov vyvolať rôzne konštrukcie o dôvodoch, ktoré ho k tomu viedli, avšak túto „nepreskúmateľnosť“ svojho rozhodnutia si žalobca spôsobil sám. Preto neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že uvedením údajov, ktoré sú síce pravdivé, ale tým, že niektoré skutočnosti uvedené neboli (odporúčajúce stanovisko plk. JUDr. Z.), má takéto neúplné tvrdenie skutkových okolností za následok, že skutkový dej je nepravdivý, a preto má aj za následok skreslenie hodnotiaceho úsudku. Keďže v konaní bolo preukázané, že príslušný policajný orgán v Poprade neodporúčal v prípade I. odstraňovať neprímeranú tvrdosť zákona, a aj autorka článku vychádzala z tohto stanoviska podriadených žalobcu, mal kriticky hodnotiaci úsudok autorky článku vecný pravdivostný základ a žalovaná v článku nezverejnila žiaden nepravdivý alebo pravdu skresľujúci údaj o osobe žalobcu. Navyše pokiaľ list ministra vnútra adresovaný osobe dôvodne podozrivej z trestnej činnosti (o čom musel žalobca vedieť, keďže aj toto nesúhlasné stanovisko s uvedenými dôvodmi nesúhlasu bolo súčasťou spisu Prezídia PZ, Úradu hraničnej a cudzineckej polície č.p. Z.) obsahuje na začiatku slová „Vážený pán“ a na záver slovné spojenie „S úctou“, možno aj ironickú „výtku“ v článku plne akceptovať. Odvolací súd dospel k záveru, že žalovaná dôkazné bremeno o pravdivosti uverejnených tvrdení, resp. primeranosti kritiky, v tomto konaní uniesla. Žalovaná v predmetnom článku nezverejnila žiaden nepravdivý alebo pravdu skresľujúci údaj o osobe žalobcu. Zásah do osobnostných práv žalobcu uverejneným článkom nebol neprímeraný, pretože bol kritickou reakciou na jeho rozporuplné rozhodnutie ako ministra vnútra SR. Išlo o hodnotiaci úsudok primeraný svojou formou a zodpovedajúcou cieľu kritiky. K uverejneniu článku došlo v záujme prispenia do verejnej diskusie o sledovanom a celospoločenskom probléme, akým nepochybne organizovaný zločin a obchodovanie s narkotikami, ale aj všeobecne téma drog, je, a to vzhľadom na počet drogovu závislých ľudí, ale aj na dennú realitu, v ktorej všetci žijeme a sme nimi ohrozovaní. Pokiaľ sa týka priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch, odvolací súd uzavrel, že aj v tomto

súd prvého stupňa pochybil, keď bez riadneho dokazovania sa uspokojil iba s tvrdením žalobcu o existencii nepriaznivých následkov vzniknutých voči jeho osobnosti v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom žalovanej. Navyše žalovaná v odvolacom konaní vzniesla dôvodnú námietku premĺčania nároku žalobcu na priznanie peňažnej satisfakcie, preto aj v prípade, že by bol žalobca úspešný čo do základu sporu, náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch mu nemohla byť priznaná, pretože toto právo je premĺčané v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka (článok bol publikovaný dňa 31. augusta 1998, žalobca podal žalobu 18. októbra 2001).

Na dovolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 12. júna 2014 sp. zn. 2 Cdo 217/2013 zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že predmetný článok treba považovať za neprípustný zásah do osobnostných práv žalobcu. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľ v dovolaní opodstatnene uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 14. októbra 2014 sp. zn. 14 Co 541/2014 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom výroku o povinnosti žalovanej uverejniť ospravedlnenie potvrdil. Vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 500 000,- Sk (16 596,96 €) rozsudok zmenil tak, že návrh žalobcu zamietol. Vo výroku o náhrade trov konania rozsudok zmenil tak, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Napokon vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že po vrátení veci odvolaciemu súdu, tento ďalej vo veci konal. Podľa § 243d ods. 1 veta druhá O.s.p. bol uvedený názor dovolacieho súdu pre odvolací súd záväzný. Preto rozhodol v poradí tretím rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom výroku o povinnosti žalovanej uverejniť ospravedlnenie podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. K otázke premĺčania nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (na peňažnú satisfakciu), dovolací súd nezaujal vo svojom rozhodnutí žiadny právny názor. Odvolací súd tak zotrval na svojom právnom názore, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch má povahu majetkového práva, a preto sa premĺčuje vo všeobecnej 3 ročnej premĺčacej lehote. Aj podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR z 27. novembra 2012, sp. zn. 2 Cdo 194/2011, zverejneného v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 4/2014 pod poradovým č. 58, vyjadrenie priznávanej satisfakcie v peniazoch spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy, ktoré (na rozdiel od osobnostných práv) podlieha premĺčaniu vo všeobecnej trojročnej premĺčacej lehote [§ 101 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“)]. Podľa žalobcu, námietka premĺčania v tejto veci odporuje dobrým mravom, lebo ju žalovaná vzniesla až v roku 2010, t. j. po 9 rokoch súdneho konania, čím došlo k zneužitiu práva na úkor žalobcu. S týmto tvrdením žalobcu sa odvolací súd nestotožnil. Dôvodné vznesenie námietky premĺčania v občianskom súdnom konaní nemožno považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ, pretože ide o legitímnu obranu účastníka v spore zákonom predpokladaným spôsobom. Navyše žalobca si sám zavinil márne uplynutie premĺčacej doby, keď podal žalobu až po uplynutí trojročnej premĺčacej doby, majúci mylne za to, že právo na finančnú satisfakciu ako súčasť osobnostného práva je nepremĺčateľné. Právo žalovanej vzniesť námietku premĺčania nie je obmedzené ani na určité štádium súdneho konania, a tak námietku možno uplatniť kedykoľvek v priebehu konania až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci, t. j. aj v rámci odvolacieho konania. Keďže žalobca si svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatnil zjavne po uplynutí všeobecnej premĺčacej trojročnej lehoty (článok bol publikovaný 31. augusta 1998, žalobca podal žalobu 18. októbra 2001), odvolací súd v súlade s § 100 ods. 1 OZ prihliadol na žalovanou účinne vznesenú námietku premĺčania. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti podľa § 220 O.s.p. zmenil a návrh žalobcu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, 2 O.s.p. a § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho konania.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. októbra 2014 sp. zn. 14 Co 541/2014, v časti, v ktorej odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v znení opravných uznesení vo výroku, ktorým súd prvého stupňa zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 500 000,- Sk (16 596,96 €) titulom nemajetkovej ujmy zmenil a žalobu zamietol podal žalobca dovolanie, a to z dôvodu uvedeného v § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolateľ poukázal na to, že

právo na zadosťučinenie v peniazoch zostáva svojou podstatou osobnostným právom, ktoré je z premlčania vylúčené. Z uvedeného dôvodu sa žalobca nestotožnil s názorom Najvyššieho súdu SR vyjadreným v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 4/2014 pod poradovým č. 58, avšak toto rozhodnutie rešpektuje. Uviedol, že až 18 rokov po prijatí právnej úpravy peňažnej satisfakcie, sa v právnej teórii ako aj v právnej praxi objavil názor, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako súčasť práva na ochranu osobnosti, teda nemajetkového práva, podlieha premlčaniu, hoci ostatné čiastkové osobnostné oprávnenia vytvárajúce jednotné právo ochrany osobnosti, premlčaniu nepodliehajú. Námietka premlčania vznesená žalovanou odporuje dobrým mravom, preto lebo v dôsledku nej je žalobca pozbavený svojho oprávneného nároku len v dôsledku nevyjasnenej koncepcie nepremlčateľnosti, resp. premlčateľnosti tohto práva. Žalobca nebol pri podaní žaloby „nútený“ prihliadať na plynutie času, pretože vzhľadom na znenie ustanovenia § 100 ods. 2 OZ dôvodne plynutie času nepovažoval za právne významné. Preto navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že tento rozsudok treba zrušiť.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi (§ 242 ods. 1 O.s.p.) s výnimkou vecí uvedených v § 242 ods. 2 O.s.p. Obligatorne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 ods. 1 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 písm. a/ - g/ O.s.p. Uvedené procesné vady neboli dovolateľom namietané a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Inou vadou konania na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Uvedená vada konania však dovolacím súdom nebola zistená a ani dovolateľom namietaná.

Dovolateľ namieta, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právny posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Občianske súdne konanie je jednou zo záruk zákonnosti a slúži na jej upevňovanie a rozvíjanie. Každý má právo domáhať sa na súde ochrany práva, ktoré bolo ohrozené alebo porušené (§ 3 O.s.p.).

Podľa § 3 ods. 1 OZ výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Z ustanovenia § 11 OZ vyplýva, že fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Z obsahu spisu vyplýva, že podstatnou dovolacou námietkou žalobcu bolo, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku nevyjasnenej koncepcie nepremlčateľnosti, resp. premlčateľnosti práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Z ustanovenia § 100 ods. 2 OZ vyplýva, že sa premlčujú všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Nepremlčujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá (§ 100 ods. 3 OZ).

Premľčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premľčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premľčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premľčané právo nemôže priznať. Základným účelom inštitútu premľčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premľčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práva im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premľčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premľčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premľčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta OZ). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premľčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, ktorej sa žalobca domáhal svojim žalobným návrhom, táto vyjadruje najmä náhradu za zníženie jeho vážnosti, ohrozenia jeho dobrej povesti, cti v spoločnosti, a pod. K vzniku nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby môže dôjsť vzhľadom na odlišnú povahu jednotlivých hodnôt osobnosti tvoriacich ich fyzickú a morálnu jednotu rôznym spôsobom.

Podľa § 13 ods. 3 OZ výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Európsky súd pre ľudské práva v niektorých prípadoch porušenia osobnostných práv napr. práva na život, osobnú slobodu a bezpečnosť, práva na súkromie a rodinný život, dospel k záveru, že dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa je samotné konštatovanie porušenia práva (rozsudky Český vs. Česká republika zo 6. júna 2000, Malhous vs. Česká republika z 12. augusta 2001, Pavletič vs. Slovensko z 22. júna 2004, Indra vs. Slovensko z 1. februára 2005). V iných prípadoch okrem záveru o porušení týchto práv, súčasne priznal úspešným sťažovateľom náhradu za utrpenú majetkovú ujmu (rozsudky Kučera vs. Slovensko zo 17. júla 2007, Babylonová vs. Slovensko z 20. júna 2006, Turek vs. Slovensko zo 14. februára 2006).

Dovolací súd opakovane poukazuje na to, že osobnosť človeka je chránená prostredníctvom všeobecného osobnostného práva. V prípade neoprávneného zásahu do určitého absolútneho

osobnostného práva vznikne poškodenej osobe právo domáhať sa svojej ochrany.

Jednotné právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby je zabezpečované radom čiastkových prostriedkov, na ktoré sa možno pozeráť relatívne úplne samostatne. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovenia § 13 ods. 2 OZ predstavuje jedno z parciálnych a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Vzniká vtedy, keď morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo, na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačí. Napriek tomu, že ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv (podobne ako je to v prípade bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia alebo práva na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov), jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy. Podľa názoru dovolacieho súdu je to obsah nároku a nie predmet jeho ochrany, čo robí pre povahu nároku rozhodujúce, či sa uplatní všeobecný právny inštitút premlčania. Ak obsahom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právne účinky.

Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 OZ viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv.

Dovolací súd považuje za samozrejmé a pre nájdanie práva určujúce, že vždy je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého prípadu, ktoré sú založené na skutkových zisteniach.

V prejednávanej veci bolo preukázané, že uverejneným článkom v novinách (publikovaným 31. augusta 1998) zasiahla žalovaná do osobnostných práv žalobcu. Odvolací súd správne konštatoval, že žalobca si mohol svoje právo na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vykonať prvýkrát 1. septembra 1998. Od tohto dňa začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá skončila 1. septembra 2001. Žalobca však svoju žalobu podal na súde až 18. októbra 2001, teda po uplynutí premlčacej doby.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť aj to, že k obdobnému právnomu záveru o premlčateľnosti práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 278/2007 z 25. septembra 2008 a v rozhodnutí sp. zn. 2 Cdo 194/2011 z 27. novembra 2012, zverejnenom v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 4/2014 pod poradovým č. 58.

Podľa názoru dovolacieho súdu sa však odvolací súd nedostatočne zaoberal námietkou žalobcu týkajúcou sa rozporu vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi. Ustanovenie § 3 OZ je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy a dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Dobré mravy sú súhrnom spoločenských, kultúrnych a mravných noriem základných, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti (nemennosti), vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňujú sa s nimi podstatná časť spoločnosti.

Pre posúdenie danej veci je prvoradé zodpovedanie otázky, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v podobe zamietnutia náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu premlčania nároku nie je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ).

Všeobecne platí, že pri náhrade nemajetkovej ujmy musia byť do úvahy vzaté všetky okolnosti prípadu vrátane závažnosti, trvania a a následku utrpenia.

Otázkou premlčania nároku zo žalôb na ochranu osobnosti sa už zaoberal aj Ústavný súd Českej republiky. V náleze z 5. augusta 2010 sp. zn. II. ÚS 3168/09 v bode 17 zdôraznil, že princíp

predvídateľnosti práva, ako dôležitý atribút právneho štátu, podstatným spôsobom súvisí s princípom právnej istoty a je dôležitým predpokladom všeobecnej dôvery občanov v právo. V bode 20 pripomenul, že ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre už veľakrát preukázal, že orgánom verejnej moci a predovšetkým všeobecným súdom netoleruje ich formalistický prístup, ktoré používajú sofistikované odôvodňovanie k presadeniu zrejmej nespravodlivosti. Zdôraznil, že všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, naopak môže a musí sa od neho odchýliť, pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku, a že povinnosť súdu hľadať právo neznamena iba vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonnom texte, ale taktiež povinnosť zisťovať a formulovať, čo je konkrétnym právom tam, kde ide o interpretáciu abstraktných noriem a ústavných zásad.

Taktiež v náleze z 31. augusta 2010 sp. zn. II. ÚS 635/09 Ústavný súd ČR judikoval, že všeobecné súdy musia mať pri posudzovaní všetkých právnych vecí na mysli - akýsi interpretačný korektív pri výklade nejednoznačných právnych noriem - ideu spravodlivosti. V tejto súvislosti ešte pripomenul, že by bolo v rozpore s princípom dôvery občana v právo, ktoré je súčasťou komplexu formujúceho princípy materiálneho právneho štátu podľa ústavy, ak by mal byť jednotlivec zbavený svojho oprávneného nároku iba na základe nevyjasnenej koncepcie premlčateľnosti / nepremlčateľnosti tohto práva.

Dovolací súd si v danej veci nemohol nevšimnúť dôležité okolnosti prípadu, ktoré z výsledku konania vychádzajú. V prvom rade dovolateľ podal žalobu 18. októbra 2001, v dobe, kedy sa právo na nemajetkovú ujmu ako takú podľa vtedy existujúcej judikatúry nepremlčovalo. Ďalej odvolací súd úplne formalisticky bez ohľadu na princíp právnej istoty, rovnosti v právach a nediskriminácii v otázkach náhrady nemajetkovej ujmy uzavrel, že uplatnenie námietky premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi. V tomto smere je možné prisvedčiť argumentácii dovolateľa, že až v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 278/2007 z 25. septembra 2008 bol prvýkrát Najvyšším súdom Slovenskej republiky vyslovený názor, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sa premlčuje, čo fakticky vytvára nerovnosť medzi účastníkmi konania. Dovolateľ podal žalobu v dobrej viere, že jeho právo premlčané nie je, a k odstráneniu tohto nerovného postavenia je preto súd oprávnený prihliadať i konštatovaním, že uplatnenie námietky premlčania je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ).

V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že by bolo v rozpore s princípom dôvery občana v právo, ktoré je súčasťou komplexu vytvárajúceho princípy materiálneho právneho štátu podľa ustanovenia čl. 1 ods. 1 Ústavy, pokiaľ by mal byť jednotlivec zbavený svojho oprávneného nároku iba na základe nevyjasnenej koncepcie premlčateľnosti / nepremlčateľnosti tohto práva (porovnaj tiež nález Ústavného súdu Českej republiky z 11. októbra 2006 sp. zn. IV. ÚS 428/05).

Dovolací súd považuje právne hodnotenie urobené odvolacím súdom vo veci za nesprávne. Všeobecne možno bezpochyby dôvodiť, že účastníkom konania opodstatnene vznesenú námietku premlčania voči uplatňovanej pohľadávke, nemožno považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože inštitút dobrých mravov je zákonným inštitútom a prispieva k istote v právnych vzťahoch. Za špecifických okolností však výkon práva namietať premlčanie uplatneného nároku by mohol byť konaním umožňujúcim poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by zánik uplatňovaného nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas (porovnaj tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. februára 2011 sp. zn. 5 Cdo 265/2009). Zásada súladu práva, resp. jeho výkonu s dobrými mravmi predstavuje významný princíp, ktorý v odôvodnených prípadoch dovoľuje zmieriňovať tvrdosť zákona a dáva súdu (sudcovi) priestor pre uplatnenie pravidiel slušnosti (ekvity). Pojem dobré mravy nie je možné vykladať iba ako súbor mravných pravidiel používaných ako korektív či doplnujúci obsahový faktor výkonu subjektívnych práv a povinností, ale ako príkaz súdu (sudcovi) rozhodovať v súlade so slušnosťou, čo znamená nastúpenie cesty nachádzania spravodlivosti. Dovolací súd vykladá daný právny problém aj v intenciách čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach (porovnaj tiež nález Ústavného súdu Českej republiky zo 6. septembra 2005 sp. zn. I. ÚS 643/04).

Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd neposudzoval vytýkané a ani iné aspekty súvisiace so vznesenou námietkou premlčania, keď len stroho bez ohľadu na princíp právnej istoty, rovnosti v právach a nediskriminácie v otázkach nemajetkovej ujmy uzavrel, že dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní nemožno považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ, pretože ide o legitímnu obranu účastníka v spore zákonom predpokladaným spôsobom. Dovolací súd však zastáva názor, že dovolateľovi je potrebné poskytnúť ochranu jeho základných práv aplikáciou ustanovenia § 3 ods. 1 OZ a posúdiť námietku premlčania vznesenú žalovanou ako neopodstatnenú, pretože je v rozpore s dobrými mravmi (je nemravnou).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľ v dovolaní opodstatnene uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ktorý spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, zrušil podľa § 243b ods. 1 O.s.p. a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.